

MARIANA
ENRIQUEZOVÁ
CO NÁM
OHEŇ VZAL

HOST

Mariana Enriquezová

Co nám oheň vzal

CO NÁM

BRNO

MARIANA
ENRIQUEZOVÁ

OHĚŇ VZAL

2016

Las cosas que perdimos en el fuego

Copyright © Mariana Enriquez, 2015

Translation © Lada Hazaiová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-016-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-017-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-018-9 (Formát MobiPocket)

*Kdybych se tak mohla vrátit
do dětství — řídit, být otužilá, volná.*

Emily Brontëová, *Na Větrné hůrce*

*Jsem ve vlastní mysli.
Jsem zamčená ve špatném domě.*

Anne Sextonová, „K roku šílenství“

Špinavý kluk

Mí rodiče si myslí, že jsem blázen, když žiju ve čtvrti Constitución ve vile po prarodičích z otcovy strany, v té hromadě kamení na ulici Virreyes se železnými dveřmi natřenými nazeleno, secesními ozdobami a starodávnými mozaikovými podlahami, které už jsou tak ochozené, že kdyby mě napadlo je navoskovat, mohla bych si z fleku otevřít bruslařskou dráhu. Ale já ten dům odjakživa milovala. Byla jsem ještě malá, když si ho pronajala advokátní kancelář, ale vzpomínám si, jak mě to mrzelo, protože mi chyběly ty pokoje s vysokými okny a vnitřní patio, které vypadalo jako tajná zahrada, a jak jsem byla zklamaná, že už nemůžu svobodně jít dovnitř. Ani děda, zamlklý muž, který se sotva usmál a nikdy si se mnou nehrál, mi

tolik nechyběl. Dokonce jsem ani nebrečela, když umřel. Víc jsem brečela, když jsme po jeho smrti o dům přišli, přinejmenším na pár let.

Po advokátech přišli zubaři a nakonec rodina vilu pronajala jednomu časopisu o cestování, který do dvou let zkrachoval. Dům byl nádherný a pohodlný a na to, jak byl starý, byl ve výjimečně dobrém stavu, jenže nikdo, nebo tedy skoro nikdo, už nechtěl v té čtvrti bydlet. Redakce onoho časopisu se tam nastěhovala jen proto, že nájem byl na tehdejší dobu velice nízký. Ale ani to je nezachránilo před rychlým bankrotem, a ještě navíc vybilili kanceláře — odnesli všechny počítače, mikrovlnku, a dokonce i těžkou kopírku.

Na nádraží ve čtvrti Constitución přijíždějí vlaky z jihu. V devatenáctém století tady žila laplatská smetánka, proto tu jsou podobné domy, jako je náš. Ze spousty těch sídel se staly hotely nebo domovy důchodců, anebo hromada suti za nádražím ve čtvrti Barracas. V roce 1887 aristokratické rodiny utekly před žlutou horečkou na sever města a zpátky se jich vrátilo málo, vlastně skoro žádná. A tak si postupem času mohly rodiny bohatých obchodníků, jako byla ta dědečkova, dovolit koupit kamenné domy s chrlíči a bronzovými klepátký. Ale čtvrt zůstala poznamenaná útekem, opuštěností, cejchem čehosi nežadoucího.

A je to čím dál tím horší.

Ale pokud se po ní člověk umí pohybovat, pokud porozumí její dynamice a rytmu, není nebezpečná. Nebo aspoň není tolik nebezpečná. Tak třeba vím, že když se v pátek večer ocitnu poblíž náměstí Garay, můžu se připlést do

hádky nejružnějších stran: drobných překupníků drog na ulici Ceballos bránících svůj rajón před ostatními dealery a pronásledujících stále dlužníky, fetišů, těch vymytých mozků, co se hned urážejí a šermují láhvemi, anebo opilých, unavených transvestitů, kteří si hlídají svůj flek jako ostatní. Taký už jsem zjistila, že když jdu pěšky po hlavní třídě, víc si koleduju, že mě okradou, než když to vezmu ulicí Solís, a to i přesto, že hlavní je hodně osvětlená, zatímco na Solís je tma, protože tam je jen pár pouličních lamp a ještě jich je půlka rozbitých. Člověk musí čtvrt znát, aby měl tyhle vychytávky v malíku. Na hlavní mě okradli dvakrát, v obou případech to byli kluci, co proběhli kolem mě, v trysku mi vytrhli kabelku a povalili mě na zem. Poprvé jsem to nahlásila na policii, podruhé už jsem věděla, že je to k ničemu, protože ti pubertáci mají od policajtů dovoleno krást od hlavní až k nájezdu na dálnici — tři bloky svobodné zóny — výměnou za všelijaké kšeftíky, co pro ně dělají. Je pár pravidel, aby se člověk mohl klidně pohybovat po téhle čtvrti, a já je dokonale ovládám, i když stát se může kdykoli cokoli, to je jasný. Jde o to nemít strach, udělat si pár nejnutnějších přátel, zdravít sousedy, i kdyby to byli kriminálníci — a obzvlášť pokud to jsou kriminálníci —, chodit suverénně a mít oči na stopkách.

Mám tuhle čtvrt' ráda. Nikdo nechápe proč. Já jo, díky ní jsem taková víc od rány, hned se nepodělám a víc si všímám. Když nepočítám slumy na předměstích, už tu není moc míst jako Constitución. Město je bohatší, vlídnější, intenzivnější, větší a pro život snazší, Constitución rozhodně snadná není, ale zase je krásná, se všemi kdysi

luxusními zákoutími, připomínajícími opuštěné chrámy znovu osídlené nevěřícími, kteří ani netuší, že mezi těmi zdmi kdysi zněly chvalozpěvy na prastará božstva.

Spousta lidí taky žije na ulici, i když ne v takové míře jako na náměstí Congreso, což jsou nějaké dva kilometry od mého domu, tam to skutečně připomíná tábořiště. Je přesně naproti parlamentu, hluboce přehlížené, a přitom tak na očích, že tam každý večer obcházejí skupinky dobrovolníků, kteří dávají obyvatelům najíst, kontrolují zdravotní stav dětí, v zimě rozdávají deky a v létě čerstvou vodu. Ve čtvrti Constitución jsou na tom bezdomovci hůř, pomoc přijde málokdy. Naproti na nároží, kde býval krámk s potravinami a teď jsou tam okna i dveře zazděné cihlami, aby se nikdo neusadil uvnitř, žije nějaká holka se synem. Je těhotná, tipuju, že sotva pár měsíců, ačkoli u těchhle místních matek feřaček člověk nikdy neví, protože jsou jak lunt. Tomu jejímu synovi musí být nějakých pět let, nechodí do školky, celý den tráví v podzemce a škemrá o peníze výměnou za obrázky svatého Expedita. Víím to, protože jsem ho jednou večer, když jsem se vracela z centra domů, zahlídla ve vagonu. Má znepokojivou metodu: nejdřív nabídne cestujícím obrázky a pak je donutí, aby mu podali ruku, načež následuje krátký, ulepený stisk. Cestující pocítí odpor i soucit, kluk je totiž špinavý a smrdí, ale nikdy jsem neviděla, že by někdo byl natolik soucitný, aby ho tamodtud vytáhl, vzal si ho domů, vykoupal a zavolal na sociálku. Lidi mu potřesou rukou a koupí si obrázek. Klučina je zamračený a mluví nakráplým hlasem. Bývá nastydlý a někdy si dá čouda s jinými kluky z podzemky nebo ze čtvrti.

Jednou v noci jsme spolu šli od stanice až ke mně domů. Nemluvil na mě, ale šli jsme společně. Ptala jsem se ho na hlouposti, jako kolik mu je, jak se jmenuje a tak. Neodpovídal. Není to sladké ani přítulné dítě. Ale když jsem došla ke dveřím, tak se se mnou rozloučil.

„Čau sousedko,“ řekl.

„Čau susede,“ odpověděla jsem.

Špinavý kluk a jeho máma spí na třech matracích, které jsou tak proležené, že i když je dali na sebe, mají stejnou tloušťku jako běžná pružinovka. Matka opatruje pár kousků oblečení v několika černých pytlích na odpadky a kromě toho má ještě batoh plný dalších věcí, které se mi nikdy nepodařilo identifikovat. Nehne se z rohu a truchlivým, monotónním hlasem žebra o peníze. Ta matka se mi nelíbí. Jednak proto, že je nezodpovědná, poněvadž kouří crack a horký popel jí padá na těhotné břicho, a taky jsem nikdy neviděla, že by se chovala hezky k synovi, ke špinavému klukovi. A ještě něco se mi nelíbí. Zrovna minulé pondělí, jak bylo to volno, jsem to říkala kamarádce Lale, když mi u sebe doma stříhala vlasy. Lala je kadeřnice, ale už nějakou dobu nepracuje v žádném salonu. Říká, že nemá ráda šéfy. V bytě vydělá víc peněz a má větší klid. Jako kadeřnictví má ovšem Lalin byt pár nedostatků. Třeba teplá voda, ta teče nepravdělně, jelikož jí blbne karma, a občas, když mi oplachuje barvu, mi na hlavu stříkne úplně ledová, až zaječím. Lala vždycky protočí oči a vysvětlí mi, že všichni instalatéri ji akorát ošulí, oberou a nikdy se nevrátí. Věřím jí.

„Ta ženská je stvůra, kočko,“ vyjekla a div mi přitom staříčkým fénem nespálila kůži na hlavě. Taky mě tahá, jak

mi tlustými prsty upravuje prameny vlasů. Už je to hodně dávno, co se Lala rozhodla, že bude ženská a k tomu Brazílka, i když se narodila jako chlap a Uruguayec. Dneska je nejlepší trans kadeřnice z celé čtvrti a už nešlape. Napodobování portugalského přízvuku jí pomáhalo, když ještě balila chlapy na ulici, dneska už to nemá smysl. Jenže jí to zůstalo, takže občas mluví do telefonu portugalsky, anebo když se naštvě, zvedá ruce ke stropu a prosí o milosrdenství nebo pomstu svého osobního oriše, ženské božstvo jménem Pomba Gira. Její oltářík stojí v koutě, kde stříhá vlasy, přesněji řečeno vedle počítače, kde jí celý den běží chat.

„Takže tobě taky připadá jako zrůda.“

„Běhá mi z ní mráz po zádech, miláčku. Já ti nevím, je jako prokletá.“

„Co to meleš?“

„Já nemelu. Ale ve čtvrti se říká, že za prachy udělá cokoli, že dokonce chodí na čarodějnický sleziny.“

„Ale prosím tě, Lalo, čarodějnice? Kde by se tu asi tak vzaly, nesmíš taky hned všemu věřit.“

Lala mě prudce zatáhla za vlasy, skoro bych řekla, že schválně. Omluvila se. Takže schválně.

„Ty nemáš páru o tom, co se tu doopravdy děje, kočička. Sice tu bydlíš, ale patříš do jinýho světa.“

Na tom něco bylo, ačkoli jsem to nerada slyšela. Vadiło mi, že mě tak bez okolků zařadila — holku ze střední třídy, která si myslí, kdoví jaká je provokatérka, když se rozhodla žít v nejnebezpečnější čtvrti Buenos Aires. Povzdychla jsem si.

„Máš pravdu, Lalo. Já jenom říkám, že žije naproti mému baráku a pořád se válí na matracích. Nevytáhne tamodtud paty.“

„Bejváš dlouho v práci, tak co ty víš, co ona v tý době dělá. A v noci jí přece taky furt nehlídáš. Lidi z týhle čtvrti, kočičko, sou pěkně... jak to mám říct? Ani nemrkneš, a už ti jednu natáhnou.“

„Obezřetný?“

„Přesně. Máš slovní zásobu, že by ti jeden moh závidět, že jo, Sarito? Je to fajnovka.“

Sarita už čtvrt hodiny čekala, až mě Lala dostříhá, ale nevzrušovala se a v klidu si prohlížela časopisy. Byla to nádherná mladá transvestitka a jejím rajónem byla ulice Solís.

„Řekni jí to, Sarito, řekni jí, cos říkala mně.“

Ale Sarita našpulila rty jako nějaká hvězda němého filmu a moc sdílně se netvářila. Tím líp. Neměla jsem chuť poslouchat strašidelné historky z naší čtvrti, co jsou úplně neuvěřitelné a věrohodné současně. Mě neděsí, aspoň ne ve dne. Zato večer, když nespím, snažím se dodělat resty a doma mám ticho, abych se mohla soustředit, tehdy si občas na ty historky, které šeptem kolují, vzpomenu. A jdu zkontrolovat, jestli jsou venkovní i balkonové dveře zamčené. Občas chvíli pozoruju ulici, hlavně nároží, kde nehybně spí špinavý kluk se svou mámou a vypadají jako bezejmenní mrtví.

Jednou večer po večeri zadrnčel domovní zvonek. Bylo mi to divné, v tuhle hodinu ke mně skoro nikdo nechodí.

Kromě Laly, ta se občas v noci cítí sama, tak spolu posloucháme tesklivé ranchery a popíjíme whisky. Podívala jsem se ven oknem, abych zjistila, kdo to je — když totiž v téhle čtvrti kolem půlnoci zazvoní zvonek, nikdo neotevře dveře jen tak —, a uviděla jsem špinavého kluka. Běžela jsem pro klíče a pustila ho dovnitř. Byl ubrečený, všimla jsem si zřetelných stružek, jak mu slzy tekly po umouněném obličejí. Vběhl dovnitř, ale přede dveřmi do jídelny se zarazil, jako by potřeboval dovolení. Nebo jako by měl strach jít dál.

„Co se ti stalo?“ zeptala jsem se ho.

„Máma se nevrátila,“ řekl.

Neměl tak drsný hlas, ale k pětiletému klukovi se nehodil.

„Nechala tě samotnýho?“

Přikývl.

„Máš strach?“

„Mám hlad,“ odpověděl. Strach měl taky, ale už byl dost ostrílený, aby to nepřiznal cizímu člověku, který měl navíc dům, krásný a veliký dům přímo naproti jeho nocležišti pod širákem.

„Dobře,“ řekla jsem. „Tak pojď dál.“

Byl bos. Když jsem ho naposledy viděla, měl na nohách poměrně nové tenisky. Že by si je sundal kvůli horku? Nebo mu je snad v noci někdo ukradl? Nechtěla jsem se ptát. Usadila jsem ho na židli v kuchyni a hodila jsem do trouby kuře s trochou rýže. Než se ohřeje, namazala jsem mu sýr na dobrý domácí chleba. Jedl a přitom se mi velice vážně a klidně koukal do očí. Měl hlad, ale nebyl vyhladovělý.

„Kam šla tvoje máma?“

Pokrčil rameny.

„A to takhle mizí často?“

Znovu pokrčil rameny. Popadla mě chuť jím zatřást, ale pak jsem se zastyděla. Potřeboval, abych mu pomohla, a ne abych si na něm ukájela svoji morbidní zvědavost. Ale něčím mě to jeho mlčení štválo. Chtěla jsem, aby to byl okouzlující milý chlapeček, a ne tenhle nevlídný špinavý kluk, který pomalu jedl kuře s rýží, vychutnával si každé sousto, a když hltavě vypil skleničku koly, říhl si a chtěl další. Neměla jsem nic, co bych mu dala jako moučník, ale věděla jsem, že cukrárna na hlavní třídě bude ještě otevřená, v létě se prodávalo dokonce i po půlnoci. Zeptala jsem se ho, jestli tam nechce zajít, a on řekl, že jo, a nasadil přitom úsměv, který mu úplně změnil tvář. Měl maličké zuby a jeden se mu viklal. Trochu jsem se bála jít ven takhle pozdě, a navíc na hlavní třídu, ale cukrárna byla neutrální půda, skoro nikdy tam ke krádežím ani rvačkám nedocházelo.

Peněženku jsem nechala doma, akorát jsem si dala nějaké peníze do kapsy u kalhot. Když jsme vyšli na ulici, špinavý kluk mě chytil za ruku, ale neudělal to se stejnou lhostejností, s jakou zdravil zákazníky v podzemce, když si od něj kupovali obrázky. Chytil se mě pevně, možná měl ještě trochu strach. Přešli jsme přes ulici. Matrace, na kterých spával se svou matkou, byly prázdné. Taky batoh zmizel. Buď si ho odnesla, nebo ho někdo ukradl, když ho tam viděl bez dozoru.

K cukrárně to byly tři bloky. Vzali jsme to ulicí Ceballos. Je to taková podivná ulička, která mohla být občas v noci tichá a klidná. Byl to rajón nejpovadlejších,

nejobtloustlejších a nejstarších transek. Zalitovala jsem, že nemám nějaké tenisky, abych je mohla obout špinavému klukovi. Na chodnících se obvykle válely střepy z rozbitých láhví a já jsem nechtěla, aby se pořezal. Sebejistě si vykračoval bosky, byl zvyklý. Tu noc jsme cestou přes ty tři bloky nepotkali žádnou transku, ale viděli jsme spoustu oltářů. Vzpomněla jsem si, že je osmého ledna, svátek Malého gauča Gila, lidového svatého z provincie Corrientes, který se uctívá v celé zemi a zvláště v chudých čtvrtích, třebaže oltáře má po celém městě, dokonce i na hřbitovech. Vypráví se, že Antonia Gila zavraždili jako zběha koncem devatenáctého století. Zabil ho policajt, pověsil ho na strom a podřízl ho. Ale než zběhlý gaučo vydechl naposledy, řekl mu: Jestli chceš, aby se tvůj syn uzdravil, musíš se ke mně modlit. Policajt poslechl, protože jeho syn byl hodně nemocný. A chlapec se uzdravil. Tehdy policajt sundal Antonia Gila ze stromu, pohřbil ho a na místě, kde vykrvácel, postavil svatyni, která existuje dodnes a kam každé léto putují tisíce lidí.

Přistihla jsem se, že příběh o zázračném gaučovi vyprávím špinavému klukovi. Zastavili jsme se před jedním z oltářů. Stál na něm sádrový svatý oblečený do typické nebesky modré košile, na krku měl červený šátek, na hlavě červenou čelenku a na zádech červený kříž. Byly tam všelijaké kousky červené látky a malá červená vlajka v barvě krve jako vzpomínka na nespravedlnost a gaučovo podříznuté hrdlo. Ale nebylo na tom nic morbidního ani divného. Gaučo nosí štěstí, léčí, pomáhá a nežádá na oplátku mnoho — chce úctu a občas nějaký ten hlt alkoholu. Nebo pouť ke svatyni v Mercedes v provincii Corrientes

v padesátistupňovém horku. Zbožní poutníci přicházejí pěšky nebo přijíždějí v autobusech anebo na koni ze všech stran, dokonce až z Patagonie. Míhotání svíček rozestavěných okolo způsobovalo, že svatý v přítmí mrkal. Zapálila jsem jednu z těch, které zhasly, a od plamínku si připálila cigaretu. Špinavý kluk se neklidně rozhlížel.

„Už půjdeme do cukrárny,“ řekla jsem mu. Ale nebylo to kvůli tomu.

„Gaučo je hodnej,“ hlesl. „Ale ten druhej ne.“

Řekl to potichu, s pohledem upřeným na svíčky.

„Jakej druhej?“ zeptala jsem se.

„Kostlivec,“ odpověděl. „Tam vzadu sou kostlivci.“

„Tam vzadu“ v mluvě čtvrti znamená na druhé straně nádraží, za nástupišti, tam, kde se koleje a náspy ztrácejí směrem na jih. Tam se obvykle objevují oltáře méně laskavých svatých, než je Gauchito Gil. Vím, že Lala nosí na násep — vždycky ve dne, protože to může být nebezpečné — svoje dary pro Pombu Giru, barevné talíře s kuřaty koupenými v supermarketu, protože sama slepici zabít nedokáže. A právě ona mi vyprávěla, že „tam vzadu“ je spousta oltářů San La Muerte, svatého kostlivce, s jeho červenými a černými svíčkami.

„Ale to není zlej svatej,“ řekla jsem špinavému klukovi, který na mě vykulil oči, jako bych mu říkala nějakou ztřeštěnost. „Je to svatej, kterej dokáže způsobit zlo, když ho o to požádají, ale většina lidí si nepřeje zlý věci, spíš prosí o ochranu. Tvoje máma tě bere tam dozadu?“ zeptala jsem se.

„Jo, ale někdy tam jdu sám,“ odpověděl a škulbl mi rukou, abychom už šli.

Bylo hrozné horko. Chodník před cukrárnou byl ulepený, musela na něm skončit spousta zmrzliny. Pomyslela jsem na bosé nohy špinavého kluka a na všechnu tu čerstvou špínu, která na nich ulpí. Vběhl dovnitř a svým stařeckým hlasem si poručil velkou zmrzlinu s příchutí mléčného karamelu, posypanou čokoládou. Já jsem si nedala nic. V tom horku jsem neměla na nic chuť, taky jsem netušila, co budu s tím klukem dělat, jestli se jeho matka nevrátí. Mám ho odvést na policii? Do nemocnice? Nechat ho u sebe, dokud se jeho máma neobjeví? Existovalo v tomhle městě něco jako sociálka? Jo, existovalo, číslo, na které se v zimě volalo, když nějaký bezdomovec trpěl příliš velkým chladem. Ale víc jsem o tom nevěděla. Špinavý kluk si olizoval prsty ulepené od zmrzliny a já si uvědomila, jak málo mi záleží na lidech, i to, jak přirozené mi tyhle nešťastné životy připadají.

Když dojedl zmrzlinu, zvedl se z lavičky, na kterou jsme se usadili, a vyrazil sám směrem k nároží, kde žil s matkou, jako bych byla vzduch. Šla jsem za ním. Ulice byla hodně tmavá, vypadl proud, což se za horkých nocí stávalo dost často. V záři reflektorů aut jsem přesto na kluka dobře viděla. Jeho tělo a úplně černá chodidla osvětlovaly taky svíčky z improvizovaných oltářů. Celou cestu zpátky mlčel a za ruku už se mě znovu nechytil.

Na matracích ležela jeho matka. Jako všichni fetišti měla narušenou termoregulaci, takže si bundu zapnula až ke krku a na hlavě měla kapuci, jako by pršelo. Obrovské břicho jí koukalo nahé zpod příliš krátkého trička. Špinavý kluk ji pozdravil a posadil se na matraci. Mlčel.

Zato ona se rozzuřila. Přiběhla ke mně a zavyla, to se nedá jinak říct, připomínala mi moji fenu, když měla rozdrčenou pánev a šlela bolestí, ale už nenaříkala, jen vrčela.

„Kams ho vodtáhla, ty svině? Cos s nim chtěla dělat? Nevopovažuj se mého syna dotknout!“

Stála tak blízko, že jsem viděla každý její zub, krvácející dásně i rty spálené od dýmky na crack a cítila její dech páchnoucí dehtem.

„Koupila jsem mu zmrzlinu,“ zařvala jsem na ni a ucouvla, když jsem uviděla, že v ruce drží rozbitou láhev, se kterou se na mě chce vrhnout.

„Táhni, nebo tě kuchnu, ty čubko!“

Špinavý kluk koukal do země, jako by se nechumelilo, jako by nás neznal, ani svou matku, ani mě. Naštval mě. Nevděčnej spratek, pomyslela jsem si a dala se na ústup. Vešla jsem do domu, jak nejrychleji jsem dokázala, i když se mi klepaly ruce a stálo mě dost úsilí najít klíče. Rozsvítila jsem všechna světla, v našem bloku našťěstí elektrika fungovala. Dostala jsem strach, že na mě klukova matka někoho pošle, aby mi dal nakládačku, neměla jsem tušení, co se jí může honit hlavou, jaké má ve čtvrti kámoše, nic jsem o ní nevěděla. Po chvíli jsem vyšla do prvního patra a špehovala ji z balkonu. Válela se naznak na zemi a kouřila cigaretu. Vypadalo to, že špinavý kluk spí vedle ní. Vzala jsem si knížku a sklenici vody a vlezla si do postele, ale nedokázala jsem se soustředit na čtení ani na televizi. S puštěným větrákem, který jen vířil rozpálený vzduch a přehlušoval zvuky z ulice, se horko zdálo ještě horší.

Ráno před odchodem do práce jsem se přinutila nasnídat. Bylo dusno, přitom slunce sotva vyšlo. Když jsem zavřela dveře, jako první jsem si všimla, že na rohu nejsou matrace. Po špinavém klukovi a jeho matce jako by se země slehla, nezůstalo nic, ani taška, skvrna nebo špaček cigarety. Prostě nic. Jako by tu nikdy nebyli.

Tělo se objevilo týden potom, co zmizeli. Když jsem se vrátila z práce s nohama napuchlýma horkem a snící o chládku domu s vysokými stropy a prostornými místnostmi, které se ani v tom nejpekelnějším létě nepřehřály, narazila jsem na šilící sousedy, tři strážníky, žlutou pásku, kterou bylo obehnané místo, kde došlo ke zločinu, a dav lidí namačkaných jeden na druhého těsně kolem vyznačeného kruhu. Hned jsem poznala Lalu, měla bílé lodičky na jehlách a zlatý drdol a byla tak nervózní, že si na levé oko zapomněla nalepit umělé řasy, takže její tvář vypadala asymetricky, skoro jako by měla jednu stranu ochrnutou.

„Co se stalo?“

„Našli dítě.“

„Mrtvý?“

„Kdyby jen to. Podříznutý. Máš kabelovku, miláčku?“

Lale odstříhli připojení, protože už měsíce nezaplatila. Zašly jsme ke mně domů, lehly si do postele a koukaly na telku. Větrák na stropě jsme pustily na takové otáčky, že to bylo o strach, a balkonové dveře jsme nechaly otevřené, co kdybychom zaslechly z ulice něco, co by stálo za to. Položila jsem na postel táč se džbánem vychlazeného pomerančového džusu a Lala se zmocnila ovladače.